

Paní Libuše se narodila roku 1927, žije celý život v Boskovicích a leccos pamatuje. Třeba návštěvu prezidenta Masaryka.

(1.50-2.00) „...tam bydlela má babička, byli jsme tam u ní a on tam právě projížděl, tak jsme mu mávali.“

Do jejího dětství, tak jako všem ostatním, však zasáhly velké dějiny. Přišel Protektorát...

(2.42 -3.02) „...a bylo náměstí plný motocyklů a aut-Němců.“ Bylo hrozný počasí, plno sněhu a blata, rozježděný od aut, tak jsme s hrůzou šli do školy, co se bude dít dál...“

(29.45-30.08) Jednou jsme šli někam průvodem se Sokolem do Mladkova-a to už tam byli Němci, někde na poli; tak jsme „proti nim“ zpívali písničky, řvali jsme, ale dobře to tenkrát dopadlo, nic se nám nestalo ...to bylo v začátku“.

Časem však začalo přituhovat. Hlavně pro židovské obyvatele Boskovic, deportované v roce 1942 do Terezína. Z více než čtyř set se jich vrátilo 14.

(9.53-10.14) „Se mnou chodila do školy Věra Müllerová, maminka byla židovka a otec byl Čech; dělal na berňáku, tenkrát. Byli odsunuti a víc jsem o nich neviděla.“

Válka samotná postihla Boskovice v samotném závěru. Začátkem května došlo k bombardování.

Válka samotná postihla Boskovice ve svém závěru. Začátkem května došlo k bombardování.

(14.42– 14.53) Teď najednou letí letadlo a tatínek nám křičí-honem se běžte schovat do sklepa! Že to letadlo letělo nějak prudce dolů.

(15.50 –16.01) „Rusi si to tam shodili nějaký menší bomby, no ale zanechalo to 7 mrtvých“.

Následoval ústup Němců a příchod sovětské armády a jejích spojenců. Přímé boje se městu vyhnuly.

(23.00- 23.50) U nás to bylo až k domu přes silnici a přes chodník-barikáda udělaná, no ale potom už se to odstranilo, když začali jezdit – to nebyli Rusové tady prvně – Rumuni a taky Slováci nějakí. Taky jsme museli uvolnit ložnici, postele a spali u nás. Tam byli dva Slováci a já vím, že jsem potom s něma seděla na zahrádce na lavičce, a že říkali, buďte rádi, že zde nemáte Rusáky.

(24.09-24.15) To tak kvetly krásně šeríky...

Po válce se ze slečny Libuše Menšíkové stává paní Šafářová. Pořídila si dvě děti i řu dalších vzpomínek. Dokáže srovnat dětství v jejích časech a dnes?

(40.10–40.33) To se nedá. to je hrozné rozdíl. Když vidím, jak děti všady jezdí, jak se mají dobře, neváží si toho ani...